ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΕ ΛΙΛ

Ὁ διάσημος γάλλος ποιητής Λεκὸντ ντέ Λὶλ εἶχε μνήμη πολὺ ἀσθενῆ. Τὸ ὡραιότερο δὲ—ἢ μᾶλλον τὸ τρομερώτερο—ποὺ τοῦ συνέβαινε συχνὰ ἦταν καὶ τὸ ὅτι λησμονοῦσε τὰ τραγούδια του καὶ δὲν ἤξερε ποιὰ εἶνε δικά του καὶ ποιὰ ὄχι.

Ἕνα βράδυ, εἴχανε μαζευτεῖ σπίτι του πολλοὶ φίλοι του, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἐρνέστος Ρενάν, ἡ Ἑλένη Βακαρέσκο, ὁ χημικὸς Φίλιππος Βερτελὸ καὶ ἄλλοι. (Ὁ Ρενὰν συνήθιζε πάντα νὰ πειράζῃ τὸ Λεκὸντ ντέ Λίλ, λέγοντάς του πὼς ὁ Βερλαὶν ἦταν ὁ μεγαλείτερος ποιητὴς τῆς Γαλλίας. Ὁ δημιουργὸς τῶν *«Βαρβάρων ποιημάτων»*, θύμωνε τότε καὶ σκυλόβριζε τὸ συγγραφέα τοῦ *«βίου τοῦ Ἰησοῦ»*). Ἐκεῖνο τὸ βράδυ λοιπόν, ὁ Λεκὸντ ντέ Λὶλ παρακάλεσε τὴν Ἑλένη Βακαρέσκο νὰ τοῦ ἀπαγγείλῃ κανένα ποίημά της. Ἡ νεαρὰ ποιήτρια ἦταν ἕτοιμη νὰ ὑπακούσῃ στὴν παράκληση τοῦ γηραιοῦ *μαίτρ*, μὰ ὁ Βερτελὸ σκύβει κρυφὰ καὶ τῆς ψιθυρίζει στ' αὐτί :

— Θέλετε δεσποινὶς νὰ γελάσουμε ; Ὁ *μαίτρ* δὲν θυμᾶται κανένα τραγούδι του ἀπ' ὄξω. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τοῦ ἀπαγγείλετε κανένα δικό του ποίημα, ἀπὸ τὴ συλλογὴ ἡ *«Ἀπολλωνὶς»*, καὶ θὰ δῆτε ποὺ θὰ νομίσῃ πὼς εἶνε δικό σας !...

Ἡ Ἑλένη Βακαρέσκο στὴν ἀρχὴ ἐδίστασε, γιατὶ φοβήθηκε μήπως ὁ Λεκὸντ ντέ Λὶλ καταλάβει τὸ ἄσκημο παιχνίδι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ παίξουν. Ὕστερα, ὅμως, ἐνδίδοντας στὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τοῦ μεγάλου χημικοῦ, ἄρχισε ν' ἀπαγγέλῃ τὸ περίφημο ποίημα τοῦ Λεκὸντ ντέ Λὶλ ἀπὸ τὴν *«Ἀπολλωνίδα»*.

Μὲς ἀπ' τὸν κόρφο της τὸν κλειστὸ
ἡ χαραυγὴ ἄρχισε νὰ σκορπάῃ ρόδα
στὸν καθαρὸ καὶ δροσερὸ οὐρανό.
Ὁ ἀέρας γλυκοσφύριζε στοὺς λόφους.
Κ' οἱ κρίνοι ποὺ βάραιναν ἀπ' τ' ἀγιάζι
ἀρωμάτιζαν μὲ θεῖα μύρα
Τὸν ἄλαφρὸν ἀέρα ποὺ ἀνέπνεα...

— Ὑπέροχοι ! μοναδικοὶ ! ἀσύγκριτοι στίχοι ! φώναξε ὁ Λεκὸντ ντέ Λίλ, μόλις τελείωσε ἡ Ἑλένη Βακαρέσκο, νομίζοντας πὼς τὸ τραγούδι αὐτὸ ἤτανε δικό της.

Οἱ ἄλλοι μὲ δυσκολία κρατούσανε τὰ γέλια τους !

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ξεχασιάρης ποιητὴς ἔστελνε στὴν Ἑλένη Βακαρέσκο ἕνα ἀντίτυπο τῆς συλλογῆς του ἡ *«Ἀπολλωνὶς»*. Στὴν ἀφιέρωσι δὲ τῆς ἔλεγε πὼς ἐλυπᾶτο πολὺ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ γράψῃ στίχους σὰν τοὺς *δικούς της*... σὰν ἐκείνους ποὺ τοῦ εἶχε ἀπαγγείλει τὴν περασμένη μέρα !...

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΥ

Ἐπὶ βασιλείας Λουδοβίκου Φιλίππου, δώδεκα ἐρυθρόδερμοι ἄφησαν τὰ βραχώδη Ὄρη τῆς πατρίδος τους καὶ πηγαίνανε στὸ Παρίσι, νὰ καμαρώσουν τὸ Σηκουάνα.

Μόλις τὸ πληροφορήθηκε αὐτὸ ἡ Γεωργία Σάνδη ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τοὺς βρῇ, καὶ νὰ μάθῃ τὶς ἐντυπώσεις τους. Θέλοντας δὲ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν εὐφυΐα καὶ ἀντίληψη τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐρυθροδέρμων—ποὺ ἄκουγε στὸ περίεργο ὄνομα *Ἄσπρο σύννεφο*—τὸν ρώτησε :

— Ποιὰ εἶνε ἡ μεγαλείτερη εὐτυχία τῆς ἀνθρωπότητος ;

— Νὰ μὴ χάσῃς τὸ ἕνα σου μάτι ὅταν συμβαίνει νὰ εἶσαι μονόφθαλμος ! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ θυμόσοφος ἐρυθρόδερμος.

Ἔπερνε πλέον νὰ χαράζῃ, σὰν πάψαν οἱ πυροβολισμοὶ καὶ μαῦρος, καταϊδρωμένος καὶ ἀγριεμμένος σὰν θηρίο, φάνηκεν ὁ Μπόης μὲ γυμνὸ σπαθί.

— Δὲν εἶνε τίποτα, οὐρέ, οὔρλιαξε. Ποῦ «κοτᾶν» νὰ ξεμυτίσουν οἱ γουρνομύτες ! Ντουφέκισα, τοὺς φώναξα νὰ ρθοῦν, μὰ ἀπὸ πουθενὰ δὲν βγῆκαν !... Σὰν τοὺς βαστάει ἔρχονται !...

Ἡ γυναικοῦλες ἄρχισαν πειὰ νὰ ἡσυχάζουν, εὐλογίες καὶ εὐχὲς ἀκούστηκαν, στεφάνωσαν τὸν Μπάη καὶ ἡ γαλήνη ἐπανῆλθε στὸ χωριό.

— Ἂν δὲν εἴχαμε κι' αὐτόν, θὰ πηγαίναμε χαμένες !...

Καὶ πέσαν μερικὲς στὰ πόδια του.

— Μὴν πῇς, Μπάη μ' στὸν πόλεμο ! Κάτσε νὰ μᾶς φυλάξῃς ! Μὰ ποῦ νὰ μεταπεισθῇ, ὅμως, ὁ Μπάης ὁ Νταῆς !

(Τὸ τέλος στὸ ἄλλο φύλλο) Σταμ. Σταμ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Ο ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Ὁ κόσμος, καὶ ἰδιαιτέρως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἔχουμε γενικῶς τὴν ἰδέα πὼς οἱ Τοῦρκοι εἶνε οἱ πιὸ ὀπισθοδρομικοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως ἀπεδείχθη τελευταίως τὸ ἑξῆς ἀπίστευτο : ὅτι μόλις ἔκαναν τὸ πρῶτο βῆμα στὸ δρόμο τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἐξευρωπαϊσμοῦ, ἐσημείωσαν ἀμέσως ἀλματώδεις προόδους. Ὡστόσο πιὸ προοδευτικοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, φάνηκαν ἡ γυναῖκες στὴν Τουρκία. Τὰ χανουμάκια, μόλις ἀπετίναξαν τὸ φερετζὲ τους, τὸ πήρανε ζήτημα φιλοτιμίας νὰ κερδίσουν ὅλο τὸ χρόνο ποὺ ἔχασαν κλεισμένα μέσα στὰ χαρέμια.

Κάποιος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ ὁποῖος συμπαθεῖ καθὼς φαίνεται ἰδιαιτέρως τοὺς Τούρκους, ἀφοῦ ἐμελέτησε ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα τὸν λαὸν αὐτόν, ἐκθειάζει σ' ἕνα νεοεκδοθὲν βιβλίο του τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὸ φιλοπρόοδον τῶν Τούρκων καὶ ἰδίως τῶν χανουμισσῶν.

Στὴν Κωνσταντινούπολι, γράφει, *ὑπόρχει ἕνα Κολλέγιο γυναικῶν, ἕνα ἀμερικανικὸ ἴδουμα τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶνε ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἐξύψωσις τοῦ ἀσθενοῦς φύλου. Τὰ 480/ο τῶν φοιτητριῶν του ἀποτελοῦνται ἀπὸ νεαρὲς μουσουλμανίδες, ἡ ὁποῖες δείχνουν καταπληκτικὴ εὐγέρεια στὴν ἐκμάθηση ξένων γλωσσῶν. Τὰ δυσκολώτερα φιλοσοφικὰ καὶ κοινωνιολογικὰ προβλήματα δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ κουράσουν τὸν ἐγκέφαλο τῶν φιλομαθῶν χανουμισσῶν, ἡ ὁποῖες δείχνουν ἐπίσης μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ διὰ τὴν πρόοδο τῶν συγχρόνων ἐπιστημῶν.*

Ὡστόσο, ὁ ἴδιος Ἀμερικανός, παρατηρεῖ πὼς ἡ χειραφέτησις τῶν Μουσουλμανίδων ἐπραγματοποιήθη μονάχα στὴν πρωτεύουσα. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες πόλεις τῆς Ὀθωμανικῆς Δημοκρατίας, ἡ γυναῖκες ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκωνται στὸ ἴδιο κατώτερο κοινωνικὸ ἐπίπεδο ποὺ βρίσκονταν καὶ πρῶτα.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΑΙΩΝΙΟΙ ΜΠΟΕΜ

Ὁ Ρολὰν Ντοῦζελές, ὁ περίφημος γάλλος μυθιστοριογράφος τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα κυκλοφοροῦν σήμερα σ' ὅλον τὸν κόσμο κατὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀντιτύπων, πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο ἦταν ἕνας ἀγνωστος καὶ ἄσημος λόγιος.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τῆς ἀναπαραδιᾶς ἔκανε συχνὰ παρέα μὲ τὸν ποιητὴ κ' αἰσθητικὸ Γοῦλιέλμο Ἀπολλιναίρ, ὁ ὁποῖος βρισκότανε στὰ ἴδια οἰκονομικὰ χάλια. Οἱ δυὸ φίλοι προσπαθούσανε νὰ λησμονήσουν μαζύ, μὲ φιλοσοφικὴ καρτερικότητα, τὴν ἀναποδιὰ τῆς τύχης καὶ τὴν ἄδεια τσέπη τους.

Μιὰ μέρα ἔκατσαν μαζὺ σ' ἕνα καφενεῖο τῆς Μονμάρτης καὶ παρηγγειλαν ἀπὸ ἕνα ποτό. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο, ὁ Ἀπολλιναίρ σηκώθηκε καὶ εἶπε τοῦ Ντοῦζελές :

— Ἐμένα μὲ σ' γχωρεῖς μιὰ στιγμή. Εἶνε ἀνάγκη νὰ πετοχτῶ κάπου. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ γυρίσω.

Ὁ Ντοῦζελὲς τὸν περίμενε κάμποσην ὥρα. Κάποτε ὅμως βαρέθηκε νὰ περιμένῃ, πλήρωσε τὸ γκαρσόνι κ' ἔφυγε.

Πέρασε κάμποσος καιρὸς ἀπὸ τότε.

Μιὰ μέρα, ὁ Ντοῦζελὲς ἀντάμωσε στὸ δρόμο τὸν Ἀπολλιναίρ. Ἐννοεῖται πὼς ἡ πρώτη του δουλειὰ ἤτανε νὰ ρωτήσῃ τὸ φίλο του γιατὶ τὸ ἔσκασε τὴν ἄλλη φορά.

— Γιατὶ δὲν εἶχα νὰ πληρώσω τὸ ποτό μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀπολλιναίρ.

— Καλά, μποροῦσες νὰ μοῦ τὸ πῇς, νὰ σοῦ τὸ πλήρωνα ἐγώ.

— Ναί, δὲν σοῦ λέω, εἶπε τότε ὁ Ἀπολλιναίρ γελῶντας σατανικά. Εἶχα ὅμως τὴν ἰδέα πὼς οὔτε σὺ θὰ εἶχες νὰ πληρώσῃς !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΑ

— Εἶνε μερικοὶ ἄνθρωποι ποὺ γίνονται εὐγενεῖς μονάχα ὅταν τοὺς κακομεταχειρίζεται κανείς.

— Ἡ δυσκολία δὲν εἶνε τὸ νὰ θέσῃ κανεὶς ἕνα πρόβλημα, μὰ νὰ τὸ λύσῃ.

— Δὲν ὑπάρχει μεγαλείτερη ὑπερηφάνεια ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνη !

— Συνεχάρησαν τὸν Δ. ποὺ κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του λίγα χρήματα. Καὶ κεῖνος εἶπε : «Ἀλλοίμονο ! μονέχα μιὰ φορὰ χάνει κανεὶς τὸν πατέρα του !»